

HỒI 14

Chôn Hận Thâm Cung Hoa Đao Bảo Kiếm Sao Vừa Rung
Đương Đại Tam Hiệp Liễu Rũ Bên Bờ Sông Chứa Khô

T

rong tiếng tiêu chỉ thấy trên hòn núi đá phía trước có một bóng người lẩn vào đám cỏ. Quế Trọng Minh cả kinh, thân pháp của người này thật là nhanh! Chàng cậy mình tài cao gan lớn, không màng địch sáng ta tối, đã phóng vút lên hòn núi đá, chưởng trái hộ trước ngực, chưởng phải thủ thế rồi cũng nhảy vào trong đám cỏ.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, bên trong vọng ra tiếng cười lạnh, gió lạnh phả vào mặt, Quế Trọng Minh lách người, vồ ra một chưởng, người ấy đánh ra một đòn không trúng thì cây đoản kiếm thuận thế chém vút lên, chưởng ấy của Quế Trọng Minh vốn có thể đánh trúng đối phương nhưng kiếm chiêu của đối phương cũng nhanh nhẹn đến cùng cực, nếu chàng không rút lại thì dù có đã thương được đối phương, cổ tay của chàng cũng bị chém đứt. Quế Trọng Minh vội vàng phát ống tay áo, lướt người tới, soạt một tiếng, ống tay áo đã bị trúng một kiếm, Quế Trọng Minh cả giận, vận Đại lực ứng trảo thần công mở mười đầu ngón tay chụp xuống, liên tiếp phát ra ba chiêu hiểm hóc. Đối phương nhảy nhót né tránh, chỉ trong chớp mắt đã chém xong năm kiếm, mỗi nhát kiếm đều đâm vào chỗ yếu hại của Quế Trọng Minh, Quế Trọng Minh tay không đoạt kiếm tuy chưa đến nỗi thua thiệt nhưng cũng không chiếm được phần tiện nghi.

Người ấy không ham đánh, không đầy mười chiêu thì đã phóng vọt ra khỏi bụi cỏ, Quế Trọng Minh nào chịu buông tha, chàng đuổi lướt theo, khi chạy đến Thiên Phụng lâu thì người ấy đột nhiên xoay người đâm lại một kiếm, dưới làn ánh sáng mờ ảo, Quế Trọng Minh có thể thấy trông rất thấp bé, mặt che khăn chỉ lộ ra đôi mắt long lanh trông giống như một thiếu nữ. Chàng rất hoài nghi, người ấy khẽ nói một câu: “Uổng cho người có được thân thủ như thế mà làm ứng trảo cho người ta”. Rồi người ấy vung đoản kiếm đánh tới.

Quế Trọng Minh nghe giọng nói của người ấy trong trẻo tựa như tiếng nói của phu nhân, vừa định quát hỏi thì đã bị tấn công mãnh liệt. Lần này chàng không dám dùng tay không chống địch, thế là vọt ra phía sau, rút soạt thanh Đẳng giao kiếm ra, người ấy đột nhiên bị một luồng ngân hồng chiếu vào mặt,

khẽ kêu ô một tiếng, người xoay theo kiếm, triển khai những chiêu số tinh kỳ chuyên tấn công vào hai be sườn của Quế Trọng Minh.

Ngũ cầm kiếm pháp của Quế Trọng Minh vốn có sở trường nhanh nhẹn, không ngờ kiếm pháp của đối phương càng lạnh lẽo hơn, chỉ trong chớp mắt hai người đã đánh nhau đến bốn năm mươi chiêu, đều là chạm nhau đã thu lại, hai kiếm không hề giao nhau. Quế Trọng Minh càng đánh càng gấp, kiếm pháp của người ấy trông tựa như Thiên Sơn kiếm pháp của Lăng Vị Phong, biến hóa phức tạp, ẩn chứa chiêu số của các nhà, nếu chàng không gấp qua kiếm pháp của Lăng Vị Phong thì suýt nữa đã chống đỡ không nổi! Nhưng chàng cũng từng nghe Lăng Vị Phong nói rằng Hối Minh thiền sư chỉ truyền Thiên Sơn kiếm pháp cho ba người, một người là Dương Vân Thông lừng danh giang hồ hơn hai mươi năm trước, người này đã chết li kỳ ở Hàng Châu mười tám năm trước. Một người nữa là Du long kiếm Sở Chiêu Nam, kẻ đã đầu hàng triều Thanh, còn một người chính là Lăng Vị Phong. Vậy người này đã học được Thiên Sơn kiếm pháp ở đâu?

Kiểm pháp của người này rất tinh kỳ, chỉ có điều công phu lại kém Quế Trọng Minh một bậc, đấu một hồi thì toát mồ hôi trán. Quế Trọng Minh thấy thế thì đột nhiên lật cổ tay chém vào thân kiếm của đối phương, chỉ nghe keng một tiếng, cây kiếm của người ấy bị bay lên không trung, y vội vàng nhảy đảo ngược ra sau, giơ tay chụp lấy thanh kiếm. Quế Trọng Minh cuộn cây Đẳng giao kiếm lại, cũng không đuổi theo. Người ấy chụp cây đoản kiếm, thấy trên thân kiếm bị một chỗ mẻ thì rất thất kinh. Còn cây Đẳng giao kiếm của Quế Trọng Minh từ lúc sử dụng cho đến nay không biết đã chặt gãy bao nhiêu binh khí, nay chàng đã dùng đủ mười thành công lực, tưởng rằng có thể chặt đứt thanh kiếm thành hai đoạn, không ngờ thanh kiếm của đối phương chỉ bị mẻ một chút, chàng cũng rất thất kinh.

Quế Trọng Minh lòng đầy hồ nghi, bước lên hỏi: “Người tốt cuộc là ai? Người có quen Lăng Vị Phong không?” người ấy chợt quay đầu, ngạc nhiên hỏi: “Người quen Lăng Vị Phong?” nói chưa dứt thì chợt thấy ở góc núi lại có hai bóng người vọt ra, người đi đầu tay cầm một cây trường kiếm sáng lấp lánh, y vừa hiện thân đã cười gằn: “Nữ phỉ tặc lớn gan, hôm nay dám xông vào trong phủ!” Quế Trọng Minh thầm nhủ: “Quả nhiên là một nữ nhi”.

Người ấy vung trường kiếm chặn đường của phỉ tặc, người kia lướt lên, gọi Quế Trọng Minh: “Người có phải là vệ sĩ trong tướng phủ không? Công phu giỏi lắm, người hãy giúp bọn ta bắt nữ phỉ tặc sẽ lập được công lớn”. Quế Trọng Minh chẳng thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm nữ tặc. Nữ tặc đã giao thủ với người ấy, chỉ nghe mấy tiếng leng keng vang lên, cả hai người đều thối lui mấy bước. Kẻ sử

dụng trường kiếm mắng: “Sao tên nữ tặc nhà ngươi lấy bảo kiếm của sư huynh ta?” nữ tặc cũng mắng: “Người cũng nhớ sư huynh của người?” rồi nàng vung đoản kiếm quần thảo với người ấy.

Trường kiếm của người ấy bị ba vết mẻ đó là vì y nội công thâm hậu, vừa thấy không xong thì lập tức dùng tự quyết chữ ngự trong Thiên Sơn kiếm pháp để hóa giải lực chém của thanh bảo kiếm chứ nếu không thanh trường kiếm đã bị chặt gãy.

Hai người vừa lùì đã xông tới lần nữa. Người sử dụng trường kiếm ngạo mạn nói: “Nhà ngươi có bảo kiếm cũng chẳng làm gì được ta!” rồi y triển khai thanh trường kiếm đánh tới như ào ào sóng vỗ! Tuy kiếm pháp của kẻ này cùng một đường lối với nữ tặc, nhưng không quá mười chiêu y đã ép nữ tặc thối lui từng bước. Quế Trọng Minh cả kinh, không hiểu sao những người mà chàng gặp đêm nay võ công đều cao cường, kiếm pháp của người này không những chẳng khác gì Lăng Vị Phong mà cả công lực cũng chẳng hề kém bao nhiêu!

Mạo Hoàn Liên đang ở trên Thiên Phụng lâu nghe bên dưới có tiếng giao tranh, nàng vội vàng phóng vọt xuống đất. Vừa nhìn thì đã thất kinh kêu lên: “Hãy mau cứu thiếu nữ ấy, đó chính là Dịch cô nương!”.

Nữ tặc này chính là Dịch Lan Châu, kẻ đến bắt nàng là Sở Chiêu Nam. Thanh đoản kiếm của nàng tên gọi đoạn ngọc kiếm, cùng với Du long kiếm của Sở Chiêu Nam đều là bảo vật trấn sơn của Hối Minh thiền sư. Năm xưa Hối Minh thiền sư truyền cây đoản kiếm cho Dương Vân Thông, còn trường kiếm thì truyền cho Sở Chiêu Nam. Trong lúc lâm chung Dương Vân Thông đã viết huyết thư trao đoản kiếm và bé gái cho một thiếu niên, bảo y đến Thiên Sơn lấy huyết thư và đoản kiếm làm bằng, bái Hối Minh thiền sư làm thầy. Thiếu niên ấy chính là Lăng Vị Phong, bé gái ấy hiện nay chính là Dịch Lan Châu, khi lên Thiên Sơn cùng Lăng Vị Phong nàng chỉ mới hơn ba tuổi, võ công của nàng đều do Lăng Vị Phong thay Hối Minh thiền sư truyền thụ, bởi vì tự nhỏ đã học được kiếm pháp thượng thừa đương nhiên công phu không kém. Chỉ là so với bọn Sở Chiêu Nam, Quế Trọng Minh thì công lực đương nhiên chẳng bằng.

Dịch Lan Châu địch không nổi thế công liên hoàn của Sở Chiêu Nam, đang lúc nguy cấp chợt nghe Sở Chiêu Nam quát lớn một tiếng lùì ra phía sau, Dịch Lan Châu chỉ cảm thấy sau ót nổi gió, nàng ngạc nhiên, Sở Chiêu Nam đột nhiên vung tay lên, hai luồng ngân quang đã bay về phía nàng, Dịch Lan Châu giờ kiếm chém ngang đánh keng một tiếng, vật ấy rơi xuống đất, nàng vừa nhìn thì nhận ra đó là một khúc kiếm gãy. Những việc ấy xảy ra cực kỳ nhanh chóng, cả Dịch Lan Châu cũng không nhìn rõ. Khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Sở Chiêu Nam hai tay

trống trơn, đang đánh nhau ác liệt với một thiếu niên cầm kiếm. Thiếu niên này chính là lúc này người đã dùng bảo kiếm đánh bại mình.

Té ra Quế Trọng Minh nôn nóng cứu người, chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh, dùng tuyệt kỹ tên gọi Tuấn cốt ma vân trong Ngũ cầm kiếm pháp phóng vọt người lên, từ trên không trung đầu trút xuống chân chống lên bổ thẳng xuống Sở Chiêu Nam. Dịch Lan Châu đứng xoay lưng về phía Quế Trọng Minh cho nên chỉ cảm thấy sau ót nổi gió chứ không thấy bóng người. Sở Chiêu Nam mắt thấy sáu đường, tai nghe tám phương, chợt thấy có một người lao thẳng tới mình như mũi tên thì hai tay nắm lại thành quyền, không dùng binh khí nữa, tuy cũng kinh ngạc trước khinh công của người ấy nhưng cũng chẳng hề lo lắng, y thầm nhủ: “Thiên Sơn kiếm pháp của mình thần diệu vô cùng. Y cứ xông tới mình chỉ cần đâm một kiếm là y mất mạng!” nào ngờ cây Đẳng giao kiếm của Quế Trọng Minh lại là một món dị bảo, khi dùng có thể cứng rắn như sắt thép nhưng cũng có thể mềm mại như cành liễu. Lúc này Quế Trọng Minh đã cuộn thanh kiếm giấu trong lòng bàn tay, Sở Chiêu Nam thấy chàng ta lướt tới nhanh như chim thì phóng vọt tới, đẩy ra một kiếm, giáng vào thanh đoản kiếm của Dịch Lan Châu rồi trở tay hất lên nhanh như điện chớp. Không ngờ Quế Trọng Minh lật chưởng trái ra ngoài, cây Đẳng giao kiếm bung ra như điện chớp, chỉ nghe keng một tiếng, cây kiếm của Sở Chiêu Nam đã bị chặt thành hai đoạn, Quế Trọng Minh cũng mượn thế chặn ấy lộn ngược người trở lại, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Sở Chiêu Nam lâm nguy không loạn, y vội thối lùi mấy bước rồi dùng cây kiếm gãy làm ám khí, phát ra hai quyền, một đoạn thì phóng về phía Dịch Lan Châu, một đoạn thì phóng về phía Quế Trọng Minh, cũng nhờ vậy y chỉnh đốn lại bộ pháp, xông lên tiếp thế công của Quế Trọng Minh.

Cây Đẳng giao kiếm của Quế Trọng Minh rất lợi hại, chỉ thấy ánh hàn quang lóe lên thì đã chém tới trước ngực của Sở Chiêu Nam, Sở Chiêu Nam lách người xoay lại, chưởng phải phất ra chặt vào cổ tay cầm kiếm của Quế Trọng Minh. Quế Trọng Minh thấy y vừa chạm mặt đã sử dụng thủ pháp Đại cầm nả thủ thì bất đồ giật mình, tuy có bảo kiếm nhưng cũng không dám sơ ý, thế rồi thi triển những chiêu số tinh diệu trong Ngũ cầm kiếm pháp. Sở Chiêu Nam dùng Thiên Sơn chưởng pháp đối phó cảm thấy rất đuối sức, đã mấy lần suýt nguy hiểm.

Y rất thích cây kiếm của Quế Trọng Minh, thầm nhủ: “Cây Du long kiếm của mình bị Lăng Vị Phong đoạt mất, cơn tức này đến nay vẫn chưa giải. Xem ra thanh kiếm của y còn hơn cả cây Du long kiếm. Nếu có thể đoạt được thì mình chẳng sợ gì Lăng Vị Phong nữa”. Nhưng thế công của Quế Trọng Minh rất mãnh liệt, đừng nói là đoạt kiếm của chàng, chỉ hơi bất cẩn thì sẽ mất mạng ngay.

Lúc này trợ thủ của Sở Chiêu Nam thấy Quế Trọng Minh quay ngược lại giúp cho nữ tặc thì vừa kinh vừa giận, nhảy lên phía trước, Sở Chiêu Nam kêu lớn: “Đưa kiếm của người cho ta!” y đột nhiên đánh ra mấy hoa chiêu, người thì tựa như bướm bướm xuyên hoa, lắc lư mấy cái nhảy ra khỏi vòng kiếm quang của Quế Trọng Minh, một tay tiếp lấy cây trường kiếm của kẻ kia ném tới. Quế Trọng Minh đánh tới một kiếm, chợt cảm thấy bàn tay chấn động, cây Đẳng giao kiếm đã bị người ta dấn chặt lấy kéo sang một bên. Chàng vội vàng đẩy về phía trước, giải niệm kinh nội gia ấy rồi vùng kiếm thành một luồng ngân hồng đẩy lùi Sở Chiêu Nam mấy bước!

Lúc này Mạo Hoàn Liên cũng chạy đến kéo Dịch Lan Châu, chưa kịp nói câu nào thì trong vườn đã có tiếng người ồn ào.

Dịch Lan Châu vái dài một cái nói: “Mạo cô nương, tôi phải đi đây. Nếu gặp Trương công tử hãy thay tôi nói một lời, bảo y tìm cách rời khỏi tướng phủ cho sớm!” nói xong thì đã lắc người lướt đi như luồng khói. Trợ thủ của Sở Chiêu Nam chạy theo đuổi đã bị Mạo Hoàn Liên đánh một trái thiết liên tử trúng bả vai lập tức người xum xuống gào lên như lợn rống!

Mạo Hoàn Liên thấy Dịch Lan Châu chợt đến chợt đi thì lấy làm ngạc nhiên lắm, nàng thầm nhủ: “Trước đây Phó bá bá đã nói, xem bộ dạng của nàng ta có lẽ là có bí mật khó nói về thân thế. Nàng ta vượt đường xa muôn dặm đến kinh đô không biết là vì chuyện gì? Nếu là vì Trương Hoa Chiêu thì e rằng Trương Hoa Chiêu đã có người khác. Nhưng hôm nay đích thân Sở Chiêu Nam bắt nàng, không biết nàng đã gây ra mối đại họa gì? đáng tiếc lúc này vội vội vàng vàng cho nên không hẹn gặp được nàng.

Lúc này, gia đình vệ sĩ trong tướng phủ đã ủa ra, Quế Trọng Minh và Sở Chiêu Nam đang đánh nhau rất căng. Mạo Hoàn Liên không còn thời gian nghĩ ngợi đến chuyện của Dịch Lan Châu nữa, nàng bốc ra một nắm đoạt mệnh thần sa, khi mở mắt nhìn thì cây kiếm của Sở Chiêu Nam trông giống như độc long quái mãng, đánh ra toàn những chiêu số tấn công. Nhìn lại Quế Trọng Minh tuy bị ép thối lui nhưng cây Đẳng giao kiếm vẫn kiếm phong vun vút, kiếm khí tung hoành, khi bị buộc quay về thế thủ, thế nhưng đôi khi cũng đánh ra vài chiêu số phản công hiểm hóc, đúng là trong thủ có công.

Té ra nếu luận về kiếm pháp và công lực, Sở Chiêu Nam hơi cao hơn một bậc, nhưng Quế Trọng Minh hơn ở chỗ có thanh bảo kiếm và khí lực cầm cự được lâu. Lúc đầu chàng triển khai tự quyết chữ “áp” trong Ngũ cầm kiếm pháp, kiếm chiêu từ trên đè xuống, ý định của chàng là dùng thanh bảo kiếm cùng với thế công hiểm hóc nhất để đánh bại kẻ địch trong vòng một đòn. Không ngờ kiếm

chiêu vừa phát ra thì chiêu nào cũng bị Sở Chiêu Nam dùng tự quyết chữ “niêm” và “ngự” hóa giải. Kiếm thế của Quế Trọng Minh tuy đầy đủ kinh đạo nhưng cũng chẳng làm gì được kiếm của đối phương, cứ giáng vào kiếm của mình như một phiến lá đưa qua lắc lại thuận theo kiếm phong, bởi vậy chàng không thể nào chặt gãy được binh khí của y! Vả lại kiếm pháp của Sở Chiêu Nam tuy mềm mại như tán liễu nhưng nếu chàng hơi phân thần thì sẽ bị tấn công ào ạt như sóng vỗ, đã có mấy lần suýt bị y mượn lực đánh lực, đoạt mất thanh bảo kiếm! Lúc này chàng mới hít một hơi, chợt nhớ đến lời Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong đã từng nói: “Nếu luận về kiếm pháp, dù đệ không có thanh bảo kiếm này thì cũng là cao thủ trên giang hồ, số người có thể địch được Ngũ cầm kiếm pháp của đệ chỉ có thể đếm được bằng đầu ngón tay. Có được thanh bảo kiếm như hổ thêm cánh, đương nhiên càng lợi hại hơn, ngoại trừ Vô cực kiếm pháp của Phó lão tiên bối và Thiên Sơn kiếm pháp của ta, có lẽ không ai đánh bại được đệ. Chỉ cần đệ phải đề phòng một người, y chính là Sở Chiêu Nam sư huynh của ta. Kiếm pháp của y không kém gì ta, công lực có vẻ hơi nhỉnh hơn, nếu gặp phải y đệ không nên tấn công mà phải lợi dụng sở trường của thanh bảo kiếm, cố gắng phòng thủ. Khi y tấn công quá gấp thì dùng ba mươi sáu thức tấn công trong Ngũ cầm kiếm pháp đột nhiên phản công trở lại, y phải rút kiếm về phòng thủ. Với công lực của y, nếu đệ phòng thủ nghiêm ngặt, y chẳng thể nào đoạt được bảo kiếm của đệ. Như thế có thể ngang hàng được với y”. Quế Trọng Minh tuy chưa từng gặp Sở Chiêu Nam, nhưng thấy địch thủ sử dụng kiếm pháp y như Lăng Vị Phong thì đoán được đó chính là Sở Chiêu Nam. Vì thế chàng ta cẩn thận làm theo lời Lăng Vị Phong, quả nhiên Sở Chiêu Nam cũng chẳng làm gì được chàng. Có lúc Sở Chiêu Nam nôn nóng tấn công, để lộ sơ hở, suýt tí nữa đã bị chàng ta phản công trở lại.

Sở Chiêu Nam thầm nhủ: “Thiếu niên này ở đâu ra thế này? Trên giang hồ chưa từng nghe ai nói tới!” từ ngày Sở Chiêu Nam xuống núi, ngoài trước bại trong tay Dương Vân Thông và Lăng Vị Phong, có thể nói chưa gặp địch thủ. Dù Phó Thanh Chủ cũng chỉ có thể đánh ngang hàng với y, nhưng không ngờ y chẳng làm gì được một thiếu niên vô danh tiểu tốt, thế là không dám ngông nghênh phách lối nữa, kiếm pháp thay đổi sử dụng những chiêu số cực kỳ âm nhu, định lợi dụng điểm yếu thiếu kinh nghiệm của Quế Trọng Minh để thừa cơ đoạt kiếm.

Hai người quần thảo với nhau hơn trăm chiêu, bọn gia đình vệ sĩ trong tướng phủ đã kéo tới, Mạo Hoàn Liên thấy thế rất lo, Quế Trọng Minh tuy có thể cầm cự được nhưng vẫn hơi kém hơn. Đám người này kéo đến chàng làm sao thoát được?

Mạo Hoàn Liên nghiêng rằng, đang tính rằng ném đám người này vây công thì sẽ ném đoạt mệnh thần sa ra. Chợt trên Thiên Phụng lâu đèn đuốc sáng trưng,

có một công tử thiếu niên tay cầm quạt xếp nhẹ nhàng bước ra, dựa vào lan can chỉ quạt xuống nói với giọng sang sảng: “Công chúa đang ở trên lầu này, ai dám phóng túng như thế? Kinh động đến liên giá đáng chịu tội gì?” bọn gia đình và vệ sĩ ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy đó chính là Nạp Lan Dung Nhược cho nên hoảng hồn đứng im chẳng hề dám nhúc nhích. Sở Chiêu Nam liên tục đánh ra ba chiêu, đẩy Quế Trọng Minh thối lùi mấy bước rồi lướt người đến trước lầu, ôm kiếm trước ngực hành lễ nói: “Ti chức thống lĩnh cấm vệ quân Sở Chiêu Nam tham kiến công tử, vì đêm nay có nữ phi tặc xông vào tướng phủ, ti chức đến bắt giữ, chưa kịp bẩm cáo. Giờ đây ả còn có hai đồng đảng, mong công tử ra lệnh cho gia đình giúp đỡ bắt bọn chúng lại!” Nạp Lan Dung Nhược nói: “Ai là đồng đảng của ả?” Sở Chiêu Nam quay đầu lại chỉ Quế Trọng Minh rồi bước ra mấy bước tìm Mạo Hoàn Liên, y vừa mới chỉ lên thì Mạo Hoàn Liên đột nhiên phất ống tay áo che mặt, quay đầu bỏ chạy nói: “Công tử cứu tôi, kẻ này vu oan tôi là giặc, bảo tôi là đồng đảng của nữ tặc!” Nạp Lan Dung Nhược vẫy tay nói: “Huynh lên đây!” Mạo Hoàn Liên nghênh ngang bước lên Thiên Phụng lầu. Té ra ở Ngũ Đài sơn Mạo Hoàn Liên đã từng gặp Sở Chiêu Nam, sợ y nhận ra thân phận của mình cho nên vội vàng né tránh.

Nạp Lan Dung Nhược cười ha hả nói: “Sở thống lĩnh đã nói sai lầm rồi! Hai người này đều là gia đình của ta, vả lại còn là người ta quen thân. Sao người lại nói họ là đồng đảng của nữ tặc? Người hãy mau lui ra đi thôi!” đó là vì Nạp Lan Dung Nhược đã nể mặt Sở Chiêu Nam, chứ nếu không đã đuổi cổ y ra!

Sở Chiêu Nam vào kinh đã lâu, biết Nạp Lan Dung Nhược là người được hoàng đế quý mến nhất, hưởng chi lại có công chúa ở đây. Y tức lắm, chỉ đành vái dài một cái rồi nói: “Xin thứ tội!” rồi phóng ra khỏi vườn. Bọn gia đình và vệ sĩ đều lẳng lặng tản đi chỉ còn Quế Trọng Minh đứng trước Thiên Phụng lầu.

Nạp Lan Dung Nhược cười nói với Quế Trọng Minh: “Võ công của người rất giỏi, người là ai?” Quế Trọng Minh nghiêm mặt nói: “Tôi chỉ là một người làm vườn!” Nạp Lan Dung Nhược nghe thế thì lấy làm ngạc nhiên: “Sao trong một ngày mà mình gặp được hai người làm vườn siêu quần bạt tụy thế này?” Mạo Hoàn Liên giỏi từ chương, tinh thông âm luật, chẳng kém gì bậc danh sĩ khiến cho chàng ta thất kinh. Nay võ công của Quế Trọng Minh càng khiến cho chàng ta kinh hãi hơn cả tài văn học của Mạo Hoàn Liên. Nạp Lan Dung Nhược tuy không tinh thông võ nghệ nhưng đã từng nghe Khang Hy nói rằng, trong cấm vệ quân Sở Chiêu Nam là người đứng đầu, cả người giỏi nhất trong đại nội thị vệ cũng chưa chắc bằng y. Thế mà thiếu niên làm vườn này lại đánh ngang tay với y, có thể tưởng tượng cũng biết được võ công của người này. Nạp Lan Dung Nhược

bước xuống lầu, nắm tay chàng nói: “Người tên gì? Hãy vào trong này ngồi một lát”. Quế Trọng Minh hơi vung tay ra, nói: “Tôi không rảnh!” Nạp Lan Dung Nhược bất đồ thối lui mấy bước, cười rằng: “Sao người và bằng hữu của người đều như nhau cả?” chàng ngẩng đầu nhìn lên chợt thấy thần sắc của Quế Trọng Minh thì cả kinh, chàng tuy chẳng nghênh ngang phách lối nhưng rốt cuộc cũng là công tử của tướng phủ, có bao giờ bị người ta lạnh lẽo như thế? trong lòng rất không vui, nói: “Nếu tráng sĩ không chịu làm bạn với tôi, vậy xin mời tùy tiện”.

Nào ngờ Quế Trọng Minh nhìn chàng mà không đi, hỏi ngược lại: “Bằng hữu của tôi đâu?” Nạp Lan Dung Nhược nói: “Để ta vào gọi y xuống”. Quế Trọng Minh lắc đầu: “Không cần, để tự tôi đi tìm!” rồi chàng tung người lướt lên lầu, Nạp Lan Dung Nhược đứng ngăn người trước lầu, không biết đã làm gì có lỗi với chàng ta.

Một hồi sau Quế Trọng Minh từ trên đỉnh Thiên Hạc lầu nhảy vọt xuống khiến Nạp Lan Dung Nhược giật mình, chỉ thấy chàng ta nghiêm mặt nói: “Công tử đã giấu bằng hữu của tôi ở đâu?” Nạp Lan Dung Nhược kinh ngạc đến cực điểm, chàng ta thậm nhủ: “Chả lẽ Trương Hoa Chiêu đã mời y vào mật thất? Nhưng công chúa cũng đang ở trong đó, sao Trương Hoa Chiêu lại chịu mời một Nam tử lạ mặt vào?” chàng ta đang lầy lăm thắc mắc thì thấy Quế Trọng Minh trừng mắt nhìn mình, bởi vậy mới nổi giận lạnh lùng nói: “Bằng hữu của người chẳng phải là trẻ con, ai có thể giấu được y? Người không thấy khi y lên lầu, ta đang nói chuyện với Sở Chiêu Nam bên ngoài sao? Sau đó ta lại xuống nói chuyện với người, ta đâu có rảnh nói chuyện với y, làm sao bảo là ta giấu y?” Quế Trọng Minh thấy cũng có lý, đang định nói tiếp thì Nạp Lan Dung Nhược đã bỏ lên lầu.

Nạp Lan Dung Nhược đã đoán đúng, Mạo Hoàn Liên quả nhiên đã được Trương Hoa Chiêu mời vào phòng trong. Nàng lên Thiên Phụng lầu, đi đến tầng thứ ba thì chợt thấy Trương Hoa Chiêu từ một cái kính đồng bước ra, nhoẻn miệng cười với nàng rồi nói: “Mạo cô nương, xin mời theo tôi. Chuyện bên ngoài đã có Nạp Lan công tử ra mặt, không cần phải lo”. Mạo Hoàn Liên nhoẻn miệng cười, đi theo sau lưng chàng, chỉ thấy chàng xoay tấc kiếng đồng, phía sau lưng xuất hiện một cánh cửa ngấm, nàng bước vào bên trong thì thấy cảnh tượng hoàn toàn thay đổi. Té ra Thiên Phụng lầu được xây dựng rất tinh xảo, bên trong có một tầng, bên ngoài có một tầng, người ngoài không thể nào nhận ra. Vừa bước vào Mạo Hoàn Liên đã bảo: “Làm sao huynh nhận ra tôi?” Trương Hoa Chiêu nói: “Lúc này tôi lén nhìn thân pháp của cô nương, đó chính là thân pháp của phái Vô Cực, tôi chợt nhớ ra rằng cô nương đã từng theo Phó Thanh Chủ lên núi Ngũ Đài, tôi lại từng va vào cô nương!” khi đang nói thì đã đến một căn phòng, Mạo Hoàn

Liên theo chàng bước vào thì thấy có một thiếu nữ mặc đồ Kỳ.

Nàng thiếu nữ này dung mạo thoát tục, khí độ cao quý, nhưng trên khuôn mặt thì có vẻ âu sầu, nàng ta chợt thấy Trương Hoa Chiêu cùng một người đàn ông lạ mặt bước vào thì giật mình, đang định lên tiếng thì Mạo Hoàn Liên đã mỉm cười nói với nàng: “Công chúa, tôi cũng là phận nữ nhi”. Rồi nàng đưa tay vuốt lên mặt. Công chúa ngạc nhiên nhìn nàng rồi đột nhiên cười nói: “Ồ, cô nương thật giống Đồng ngạc phi, khi còn bé tôi rất thích chơi với người”. Người còn dạy tôi làm thơ viết từ”. Mạo Hoàn Liên khẽ nói: “Người là mẫu thân của tôi. Năm tôi ba tuổi, người bị cha của công chúa cướp vào trong cung”. Công chúa chợt ngừng cười, nói: “Cô nương, nhà tôi có lỗi với cô nương lắm!” Mạo Hoàn Liên thở dài: “Chuyện đã qua cần gì phải nhắc đến nữa?”.

Lần đầu tiên Trương Hoa Chiêu mới biết thân thế của Mạo Hoàn Liên, chàng cũng không khỏi ngạc nhiên, trầm ngâm một lúc mới khẽ nói: “Công chúa, nàng là bằng hữu của chúng ta, có gì thì hãy nói với nàng”. Công chúa buồn bã nói: “Tôi hận vì mình sinh ra trong nhà đế vương, đã gieo rắc biết bao tội nghiệt. Cả nhà cô nương đang bình an mà bị li tán, chắc chắn cô nương rất hận chúng tôi. Nhưng tôi muốn nói cho cô nương nghe rằng, tôi cũng chẳng sống vui vẻ gì. Trong cung sâu tôi cũng chẳng có bằng hữu. Nếu cô nương kiên nhẫn lắng nghe, tôi sẽ kể cho cô nương nghe cuộc sống của những kẻ làm công chúa như thế nào?”.

Mạo Hoàn Liên thấy nàng công chúa mày chau ử dột tựa như một cảnh bách hợp ở nơi u cốc thì ngồi xuống nói: “Công chúa, công chúa cứ nói”.

Nàng công chúa khẽ nói: “Cô nương đừng tưởng cuộc sống của chúng tôi rất vinh hoa phú quý, thực ra chẳng bằng một gia đình bình thường. Chúng tôi vừa sinh ra đời đã có hai mươi nữ quan, tám bảo mẫu hầu hạ, các cung nữ thì còn đỡ, tám bảo mẫu rất hung dữ, động một tí là lời tổ huấn gia qui, lễ nghi hoàng tộc nhốt chúng tôi vào thâm cung. Nếu được phụ hoàng sủng ái còn đỡ một chút, nếu không tất cả đều phải nghe theo bảo mẫu”.

Mạo Hoàn Liên thầm nhủ: “Xem ra làm công chúa thật là khổ!” công chúa khẽ hỏi: “Nữ nhi con nhà bình thường các người có bị quản thúc hay không?”.

Trương Hoa Chiêu mỉm cười nói: “Nữ nhi của những nhà tự xưng có lễ giáo cũng bị quản thúc rất nghiêm nhưng không đáng thương như các công chúa”.

Công chúa tiếp tục nói: “Tôi là con gái thứ ba của Quan Đế (tức là Thuần Tri), năm tôi sáu tuổi phụ hoàng qua đời (thật ra là đi tu trên núi Ngũ Đài), hoàng huynh nối ngôi, so với các công chúa khác tôi cũng dễ thở hơn. Nhưng sống trong

thâm cung một ngày dài như một năm. Sau đó Dung Nhược vào cung, y là nội thân của chúng tôi, như huynh đệ ruột thịt của hoàng huynh, y vào nội đình thấy tôi buồn bã thì dắt tôi đến nhà chơi. Mẹ của y cũng rất thích tôi, sau đó tôi thường mượn cớ đến tướng phủ để trốn khỏi cung. Cho đến mùa hè sang năm, có một ngày đột nhiên Dung Nhược đột nhiên đến tìm tôi, hỏi tôi rằng trong đại nội có thuốc chuyên trị nội thương hay không. Tôi hỏi y lấy để làm gì, tại sao không hỏi xin hoàng huynh mà hỏi tôi? Y cười hì hì không chịu nói, tôi không chịu đưa y đành phải nói với tôi rằng là dùng để trị thương cho một đại đạo giang hồ. Tôi rất tò mò, cảm thấy chuyện này rất thú vị cho nên đòi y dắt tôi xem thử đại đạo giang hồ ấy trông như thế nào. Lúc đầu tôi còn tưởng đại đạo giang hồ trông rất hung dữ, nào ngờ là một chàng trai trẻ tuổi!” Mạo Hoàn Liên chen vào nói: “Là một thiếu niên anh tuấn!”.

Trương Hoa Chiêu nóng ran mặt, nói: “Mạo cô nương đã cười, khi tôi lên núi Ngũ Đài bị cô mẫu của Dung Nhược là vương phi Đa Thích phóng phi tiêu trúng, sau đó lại bị cấm vệ quân vây công, người bị trọng thương mất quá nhiều máu. Nếu không nhờ công chúa ban thuốc, tôi chẳng sống đến ngày hôm nay”.

Mạo Hoàn Liên nghe xong thì đã hiểu. Nàng nghĩ: “Người sống trong cảnh trầm uất lâu ngày như công chúa chắc chắn sẽ có rất nhiều ý nghĩ quái dị, nàng ta phát hiện đại đạo giang hồ này anh tuấn phong lưu chắc chắn sẽ thường lên khỏi cung để tìm chàng ta nói chuyện giải buồn, lâu ngày đã sinh tình cảm. Không biết Trương Hoa Chiêu đối với nàng thế nào?”.

Nàng công chúa lại nói: “Tôi rất ngang ngạnh, thứ tôi muốn lấy phải có cho bằng được. Tôi ở trong cung buồn chết đi được, Dung Nhược bảo Chiêu lang sắp rời khỏi đây. Mạo cô nương, có phải cô đến đây để đón chàng đi không? Các người có thể dắt tôi đi cùng không? Các người không biết đấy thôi, có lúc tôi thật sự muốn mình mọc thêm đôi cánh bay ra khỏi cung!” lúc này nàng công chúa tựa như một tiểu cô nương nhí nhảnh!

Mạo Hoàn Liên nghĩ thầm: “Muốn hoàn thành tâm nguyện này thật khó hơn hái trăng trên trời!”.

Nàng đang suy nghĩ thì chợt nghe bước chân lạch cạch, Mạo Hoàn Liên vội vàng đeo mặt nạ lại, quay đầu ra nhìn thì thấy Nạp Lan Dung Nhược bước vào.

Nạp Lan Dung Nhược thấy công chúa và Mạo Hoàn Liên đứng sát với nhau, cười nói vui vẻ thì thất kinh, vội vàng nói: “Tam công chúa, thời gian không còn sớm nữa, công chúa hãy về phòng nghỉ ngơi”. Công chúa giận dữ nói: “Dung Nhược ca ca, có phải huynh cũng muốn quản muội như bảo mẫu không?” Mạo

Hoàn Liên bật cười, đứng dậy nói: “Tôi phải đi đây!” Nạp Lan Dung Nhược đầy hồ nghi, chặn nàng lại nói: “Có phải người quen biết từ trước với Chiêu lang không? Người đến phủ từ lúc nào?” Mạo Hoàn Liên nói: “Chúng tôi đều là đồng hương, gặp nhau đã như thân thiết từ lâu”. Nạp Lan Dung Nhược nghe nàng nói thế thì nghĩ trước đây nàng chẳng hề quen Trương Hoa Chiêu. Chàng chỉ hơi nhú mày rồi để cho nàng bước ra.

Mạo Hoàn Liên bước xuống Thiên Phụng lâu, thấy Quế Trọng Minh đi thăm thăm tới thì vội vàng kéo chàng. Quế Trọng Minh rút tay ra, nói: “Muội không đi cùng vị công tử nào đó mà quay trở về làm gì?” Mạo Hoàn Liên nói: “Sao huynh lại nói thế! Muội chỉ nói chuyện với Trương Hoa Chiêu, có liên quan gì đến Nạp Lan công tử?” Quế Trọng Minh nói: “Thế ư? Huynh thấy Nạp Lan công tử rất thích muội, muội bảo y đối đãi rất tốt với người khác, còn đối với huynh thì lại lạnh lẽo”. Mạo Hoàn Liên nói: “Huynh hãy kể lại cho muội nghe thử, xem thử ai không đúng”.

Quế Trọng Minh kể lại kỹ càng mọi việc, Mạo Hoàn Liên bật cười nói: “Té ra là huynh thô lỗ như thế, vừa gặp đã đòi người, làm sao trách được y, thử nghĩ xem, người ta là công tử của tể tướng, còn huynh là một kẻ làm vườn mà đối chọi với người ta, người ta không bắt huynh mới là lạ!” Quế Trọng Minh nghe thế cũng có lý, cho nên chẳng nói gì nữa. Mạo Hoàn Liên lại nghiêm mặt nói: “Nhưng theo muội thấy, Nạp Lan công tử cũng đã nghi ngờ. Y tuy chẳng giống hạng phàm phu tục tử nhưng rốt cuộc cũng không phải là người thuộc phe chúng ta. Y đã nghi ngờ, nếu chúng ta ở lại đây thêm thì sẽ rất nguy hiểm”. Quế Trọng Minh nói: “Vậy có phải chúng ta phải lập tức chạy trốn không?” Mạo Hoàn Liên nói: “Muội đã gặp Trương công tử nhưng vẫn chưa cho y biết mục đích mà chúng ta đến đây. Bởi vậy huynh hãy để muội suy nghĩ một đêm”. Quế Trọng Minh ngạc nhiên nói: “Muội ở Thiên Phụng lâu đã lâu như thế, rốt cuộc muội đã nói gì?” Mạo Hoàn Liên chỉ mỉm cười chứ không đáp, đẩy chàng về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Mạo Hoàn Liên đã kéo Quế Trọng Minh dậy nói: “Chúng ta cùng đi ra ngoài tìm một người bằng hữu”. Quế Trọng Minh chưa bao giờ nghe Mạo Hoàn Liên nói có bằng hữu ở Bắc Kinh, chàng thấy rất ngạc nhiên. Mạo Hoàn Liên nói: “Không phải là bằng hữu của muội mà là tri giao của Phó bá bá. Ông ta là tiêu đầu Thạch Chấn Phi nổi tiếng năm tỉnh phía Bắc, bộ kiếm pháp Nhiếp vân thập nhị kiếm của ông ta lừng danh trên giang hồ. Người này rất trọng đạo nghĩa giang hồ, ba mươi năm qua đã đi khắp đại Nam giang Bắc chưa bao giờ thất bại. Theo phó bá bá nói, kiếm pháp của ông ta tuy giỏi nhưng có thể làm bảo tiêu bấy nhiêu năm không phải hoàn toàn nhờ vào võ công mà bởi vì đức cao

vọng trọng, bằng hữu giang hồ đều nể mặt ông ta!” Quế Trọng Minh mừng rỡ nói: “Sao muội không nói sớm, có một lão tiên bối như thế ở đây, lẽ ra chúng ta phải bái phỏng từ lâu”. Mạo Hoàn Liên nói: “Lúc còn bé muội đã theo Phó bá bá gặp ông ta, mấy năm qua nghe nói ông ta đã đóng cửa phong đao, ở nhà hưởng phúc, không lo chuyện bao đồng nữa. Nhưng với mối giao tình với Phó bá bá, ông ta chắc chắn sẽ giúp chúng ta. Nếu chúng ta muốn dắt Trương công tử chạy khỏi tướng phủ, e rằng phải nhờ vào ông ta”.

Hai người ra khỏi tướng phủ, Mạo Hoàn Liên nói: “Muội còn nhớ nhà ông ta ở ngõ Phụng Thánh, nhưng không biết nơi cụ thể, chúng ta phải vừa đi vừa hỏi”. Hai người đi được nửa canh giờ thì đến một ngõ nhỏ, đang định tìm người hỏi thì chợt thấy có người bưng một mâm rượu bước vào trong ngõ. Một người nói: “Thạch lão tiêu đầu đã mời khách nhiều ngày, hôm nay không biết lại mời ai?” Mạo Hoàn Liên cả mừng hỏi: “Có phải Thạch Chấn Phi lão tiêu đầu mời khách không?” người ấy liếc nhìn Mạo Hoàn Liên rồi nói: “Chắc là không phải mời người chứ?” Mạo Hoàn Liên mỉm cười không nói, bước theo y vào bên trong. Đến một căn nhà lớn, có người rước kẻ ấy vào. Mạo Hoàn Liên bước tới vái một cái rồi nói rõ ý định.

Người nhà họ Thạch nhìn hai người Quế Mạo một hồi rồi nói: “Các người có đem theo thiệp mời không?” Mạo Hoàn Liên nói: “Nhất thời không chuẩn bị kịp, người cứ nói là Phó Thanh Chủ ở Giang Nam đến cầu kiến”.

Người canh cửa ậm ừ bước vào, Quế Trọng Minh nói: “Muội bảo Thạch tiêu đầu có nghĩa khí, nhưng huynh thấy không phải. Ông ta chẳng phải quan viên triều đình, sao lại đòi đưa thiệp cầu kiến?” Mạo Hoàn Liên chỉ nhíu mày, nàng cảm thấy rất lầy lăm lạ. Một hồi sau người canh cửa bước ra nói: “Lão gia của chúng tôi đã ra ngoài”. Quế Trọng Minh cả giận, kêu lên: “Rõ ràng là thấy các người mời khách mà lại bảo không có ở nhà! Người không muốn tiếp khách thì thôi, bịa đặt lừa gạt, đâu có phải là đường lối của nhân vật giang hồ?” chàng vừa mở miệng đã mắng Thạch Chấn Phi, Mạo Hoàn Liên muốn khuyên nhưng cũng không kịp nữa.

Một hồi sau cửa bên trong đột nhiên mở ra, một đầu đà phóng ra quát lớn nói: “Tên tiểu tử nhà ngươi dám gây sự ở đây?” Quế Trọng Minh cả giận phóng lên dùng thủ pháp cầm nả thủ chụp xuống vai của đầu đà ấy. Đầu đà ấy vốn chỉ muốn dọa cho chàng đi, nào ngờ Quế Trọng Minh lại ra chiêu nhanh nhẹn, trong chốc lát mép chưởng đã chặt xuống, chỉ cần trúng chưởng thì dù võ công cao cường cũng chẳng thể nhúc nhích nổi. Đầu đà cả kinh, vội vàng vòng hai tay về phía trước, chỏ phải hơi nâng lên, dồn chân khí đến tứ chi, hóa giải đòn cầm nả

thủ của Quế Trọng Minh, rồi y găm lớn một tiếng trở tay đấm lại một quyền vào mặt của Quế Trọng Minh! Quế Trọng Minh lách người, vận Đại lực ứng trảo thần công vỗ bốp một chưởng tới, thân pháp của đầu đà ấy cũng rất nhanh, y xoay gót lách người, nắm đấm đột nhiên vạch thành một nửa vòng tròn, biến thành một đòn câu quyền đấm tới!

Quế Trọng Minh chụp đến, vừa vận chạm phải câu quyền của đầu đà, chàng vận thần lực chụp cổ tay của y vận xuống phía sau, đầu đà găm lớn một tiếng, đầu quyền chặn vào tâm chưởng, dùng lực hích đi! Quế Trọng Minh đã sử dụng cầm nả thủ mà vẫn không thể quật ngã được y, không khỏi cả kinh, chàng cũng chẳng biết đầu đà kia còn khổ hơn mình. Y là nhân vật thành danh trên giang hồ, thế mà chẳng đấu lại một thiếu niên, cổ tay vừa đau vừa tê rần cũng phải nén chịu, không dám kêu lên.

Quế Trọng Minh biết gặp phải kình địch, đang định đánh ra chiêu hiểm, Mạo Hoàn Liên đã xông lên, kêu lớn: “Người có phải là Thông Minh thúc thúc đấy không?” đầu đà kêu “ủa” một tiếng, giật quyền ra phía sau, Quế Trọng Minh thừa thế đẩy về phía trước, đầu đà loạng choạng nháy ra mấy bước rồi y xoay người, hai quyền nắm chặt nhìn Quế Trọng Minh chằm chằm.

Mạo Hoàn Liên mỉm cười: “Đúng là nước lũ cuốn miếu Long vương, người nhà mà chẳng nhận ra nhau. Trọng Minh, huynh hãy mau đến bồi tội! Đại hòa thượng này là bằng hữu của Lăng Vị Phong, người trên giang hồ gọi là đầu đà Thông Minh hòa thượng”.

Thông Minh hòa thượng buông quyền xuống, chột cười ha hả ôm lấy Quế Trọng Minh: “Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, lớp già bọn ta đã sắp thành phế vật”. Ông ta tính tình lỗ mãng nhưng là người cực kỳ thẳng thắn, đã thật lòng khen ngợi võ công của Quế Trọng Minh.

Lúc này trong nhà có ba người nghe tiếng chạy ra, người đi đầu cao gầy, đôi tròng mắt trắng dã trông giống như con ma chết treo, người kia béo ú lùn tịt đầu thì trọc lóc. Quế Trọng Minh thấy thế thì hoảng hồn, Mạo Hoàn Liên vui vẻ hỏi: “Thường thúc thúc, Trình thúc thúc cũng ở đây đấy ư?” hai người này là Táng môn thần Thường Anh và Thiếc tháp Trình Thông, đều là đầu lĩnh của Thiên Địa hội, lúc trước đã cùng Lưu Úc Phương đại náo núi Ngũ Đài. Hai người này vâng một tiếng, nhìn kỹ mặt mũi Mạo Hoàn Liên rồi cười lớn: “Người cải trang thành tên tiểu tử anh tuấn thế này, khiến bọn ta càng nổi bật vẻ quái dị hơn!”.

Mạo Hoàn Liên đang định bảo Quế Trọng Minh đến ra mắt, phía sau lưng Thường Anh chột có một người xuất hiện, thân pháp của người ấy cực kỳ nhanh

nhện, người ấy nắm tay Mạo Hoàn Liên nói: “Cô nương chỉ lo chào hỏi các thức bá, cả tôi mà cũng không nhận ra!” Mạo Hoàn Liên vì gặp lại bọn Thông Minh hòa thượng, vả lại Thường Anh cao đến hơn bảy thước, tuy đã thấy có người chạy ra sau lưng y nhưng không để ý là ai. Lúc này vừa nghe tiếng thì mừng rỡ kêu lên: “Dịch cô nương, cô nương cũng đến đây!”.

Thông Minh hòa thượng nói: “Đây chẳng phải là nơi trò chuyện, hãy theo ta vào gặp Thạch lão anh hùng”. Ông ta dắt bọn hai người Quế, Mạo vào trong nội viện rồi kêu lớn: “Thạch lão huynh, ông đón khách chậm trễ, hãy nói xem đáng phạt bao nhiêu chung rượu?” Mạo Hoàn Liên nhìn lại, chỉ thấy trong phòng có khoảng hơn mười hảo hán đang ngồi lổ nhổ, nàng nhận ra ông già gầy ốm ở giữa chính là Thạch Chấn Phi, ngoài ra còn một người nữa là Trương Thanh Nguyên.

Thạch Chấn Phi sải bước ra, vái hai người Quế, Mạo một cái rồi nói: “Xin thứ tội, xin thứ tội!” rồi quay sang hỏi Thông Minh hòa thượng: “Hai người này là ai, sao vẫn chưa giới thiệu?” Thông Minh hòa thượng nói: “Đây là Mạo Hoàn Liên cô nương, còn người này đây à, tên gì? Này, Mạo cô nương, lúc này cô nương vừa mới gọi tên y, tôi nghe không rõ, cô nương hãy nói lại lần nữa xem!”.

Thạch Chấn Phi nói: “Đúng là măng hòa thượng!” Mạo Hoàn Liên kéo Quế Trọng Minh đến cung kính thi lễ, nói: “Thạch lão bá có nhận ra diệt nữ không? Diệt nữ là đứa bé gái đã được Phó Thanh Chủ bá bá nuôi dưỡng”.

Thạch Chấn Phi kêu ối chà một tiếng, nói: “Người đã lớn đến chừng này, Phó huynh vẫn khỏe chứ? Còn đây là...” ông ta vừa hỏi Mạo Hoàn Liên vừa hỏi Quế Trọng Minh. Mạo Hoàn Liên nói: “Y tên Quế Trọng Minh, chính là Phó bá bá bảo chúng tôi đến bái kiến người”. Thạch Chấn Phi vuốt râu cười, nói: “Tốt, tốt lắm!” Mạo Hoàn Liên đỏ ửng mặt, Thông Minh hòa thượng kêu lên: “Ông còn nói cái gì là tốt? Hòa thượng ta đây ra chặn đường giùm ông, cũng đã chịu khổ thay ông”.

Thạch Chấn Phi xưa nay mến khách, chỉ là mấy ngày nay có nhiều nhân vật hắc đạo trên giang hồ đến cho nên phải để ý. Ông ta nghe quản gia vào báo rằng Phó Thanh Chủ cầu kiến thì cả mừng, sau đó hỏi tướng mạo thì lại là hai thiếu niên. Ông ta biết Phó Thanh Chủ không hề có học trò, bởi vậy mới sinh nghi, Thông Minh hòa thượng nói: “Ai mà dám mạo danh Phó Thanh Chủ, để tôi ra xem thử”. Không ngờ vừa xem thì xảy ra chuyện, suýt nữa tay đã bị Quế Trọng Minh vịn gãy.

Thạch Chấn Phi cả cười, dắt hai người Quế, Mạo vào bàn rồi giới thiệu với từng người. Khách đang ngồi quá nửa là người của Thiên Địa hội. Té ra Thông

Minh hòa thượng cùng bọn Thường Anh, Trình Thông từ sau khi tụ hội ở Võ gia trang thì được phái đến Quảng Đông theo dõi động tĩnh của Bình Nam vương Thượng Tri Tín, đồng thời liên lạc với hào kiệt ở phương ấy. Không ngờ vừa đến nơi thì Ngô Tam Quế đã dấy binh, Thượng Tri Tín cũng khởi quân hưởng ứng, bọn Thông Minh hòa thượng cùng đầu lĩnh Thiên Địa hội ở Giang Nam và thuộc hạ còn lại của Lỗ vương cũng bắt liên lạc. Thượng Tri Tín tráo trở lật lọng, dấy binh chưa đầy một năm thì đã đầu hàng Mãn Thanh, nhân đó triều đình cần quét những nhân vật bang hội ở phía Nam sông Trường Giang, bọn Thông Minh hòa thượng chẳng còn chỗ đứng chân nên lén vào kinh sư, nhờ Thạch Chấn Phi yểm hộ. Còn Trương Thanh Nguyên thì vâng lệnh Lý Lai Hanh bí mật vào kinh.

Dịch Lan Châu thì càng dữ hơn, nàng vào kinh sớm nhất, nàng đã hai lần dò thám vương phủ Đa Thích, có lần gặp phải Đa Thích, đôi bên ác đấu, cao thủ trong vương phủ đều kéo tới, may mà khinh công của Dịch Lan Châu rất cao cường, nếu không đã vài lần gặp bất trắc. Dịch Lan Châu bị đuổi rất gắt, ngày nọ gặp Thông Minh hòa thượng, ông ta bảo Thạch Chấn Phi nghĩa khí ngất trời, bởi vậy cũng đến nhờ vả. Dịch Lan Châu đã ở Thạch phủ được hai tháng, nàng đóng cửa không ra ngoài, chỉ luyện Thiên Sơn kiếm pháp. Hôm trước vì tung tích của Trương Hoa Chiêu nên mới đến tướng phủ lần nữa, lần đầu tiên gặp Lục Minh, Lục Lượng, vừa chạm mặt nhau đã thoát được, lần thứ hai gặp Sở Chiêu Nam thì suýt bị bắt. Lần này mọi người gặp lại nhau ở Thạch phủ, ai nấy đều vui mừng. Mọi người nghe nói Quế Trọng Minh là cháu ngoại của Xuyên Trung đại hiệp Diệp Vân Tôn, người năm xưa lừng lẫy bởi môn Ngũ cầm kiếm pháp, Thạch Chấn Phi nói: “Theo lời bằng hữu trên giang hồ bảo mười ba đường Nhiếp vân kiếm pháp của ta tương tự như Ngũ cầm kiếm pháp, có điều Diệp đại hiệp ở Tứ Xuyên, ta không có duyên gặp mặt, tuy ba mươi năm trước có gặp đệ tử của ông ta là Quế Thiên Lan một lần, ta bảo y chỉ giáo, y lại bận rộn việc quân, không chịu ban chiêu. Quế hiền đệ là cháu ngoại của Diệp đại hiệp, lần này gặp gỡ ta không thể bỏ qua cơ hội!” thế rồi bảo Quế Trọng Minh biểu diễn kiếm pháp, Quế Trọng Minh nhân lúc tửu hứng, cũng không từ chối mà rút ra thanh bảo kiếm đánh keng một tiếng, ánh hàn quang chói mắt, Thạch Chấn Phi khen một tiếng “kiếm tốt!” Quế Trọng Minh ôm kiếm vái dài rồi nói một tiếng: “Xin bày trò!” rồi chàng lắc lư thân người, đột nhiên ngân quang bao bọc khắp người, xung quanh toàn là kiếm hoa lả tả, chẳng ai phân biệt đâu là bóng kiếm đâu là bóng người nữa! Quế Trọng Minh càng múa càng nhanh, kiếm phong phát ra vèo vèo, áo quần của khách khứa đang ngồi bay phần phật, ai nấy đều trở mắt ra nhìn, Thạch Chấn Phi khen rằng: “Kiếm pháp hay!” rồi đột nhiên ông ta rót đầy một chén rượu tạt về phía Quế Trọng Minh, Thông Minh hòa thượng cũng hửng rồi chợt hiểu ra, bọn

Thường Anh, Trình Thông cũng rót rượu tạt ra. Rượu vừa tạt xong, chợt nghe một tiếng thét lạnh lạnh, kiếm phong ngừng lại, Quế Trọng Minh quán thanh bảo kiếm vào eo, đứng ở giữa sảnh đường, xung quanh trong vòng một trượng đều ướt đầm rượu, nhưng trong vòng tròn nơi chàng đứng chẳng hề có một vệt rượu. Mọi người đều vỗ tay rần rần, Thạch Chấn Phi nói: “Tạt nước khó vào, đúng là kiếm pháp thượng thừa”. Quế Trọng Minh vội vàng thi lễ, nói: “Mong lão tiên bối chỉ giáo”.

Thạch Chấn Phi cũng không từ chối, ông ta cầm kiếm rời chỗ ngồi, đứng đỉnh bước tới chỗ Quế Trọng Minh vừa múa kiếm đứng yên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân kiếm rồi ông ta đột nhiên xoay người, mũi kiếm đưa lên, một luồng kiếm quang đánh vèo ra trước mặt. Máy chiêu đầu của ông ta chẳng hề nhanh nhẹn, Quế Trọng Minh nhìn kỹ thì thấy quả nhiên tương tự như Ngũ cầm kiếm pháp thì thâm để ý hơn. Đột nhiên Thạch Chấn Phi lắc người, kiếm quang lướt lên, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là thân ảnh của Thạch Chấn Phi, khắp đường đều là kiếm khí, chợt Đông chợt Tây, chợt tụ chợt tản, nhanh nhẹn tựa như kinh hồng, mềm mại tựa như Du long, ông ta múa một hồi thì chỉ thấy một khối kiếm quang lặn qua đảo lại tựa như thủy ngân chảy dưới đất, mưa hoa rơi bởi! Một người ngồi trong tiệc nói: “Múa kiếm nhanh không có gì là lạ, mời các vị hãy xem công lực của đại ca chúng tôi”. Thế rồi ông ta chụp một trái dưa ném ra bằng thủ pháp đánh ám khí Mãng thiên hoa vũ, mọi người cũng làm như thế. Mạo Hoàn Liên nói: “Dưa tuy nhỏ nhưng mọi người lại dùng kinh ném ra, e rằng khó chặn hơn cả nước”. Nào ngờ kiếm phong dồn tới, những trái dưa lần lượt bị bắn trở lại, có hai hạt dưa bắn trúng vào mặt Mạo Hoàn Liên khiến nàng đau nhói như bị kiến cắn, bởi thế không khỏi cả kinh.

Thạch Chấn Phi cười ha hả, ngừng lại ôm kiếm vái bốn hướng rồi nói: “Ta đã già, sắp không xong rồi”. Mọi người nhìn xuống đất, những vụn dưa cũng rơi theo một vòng tròn xung quanh ông ta. Tiếng khen ngợi vang lên như sấm dậy. Đúng là gừng càng già càng cay, công lực của Thạch Chấn Phi còn cao minh hơn Quế Trọng Minh một bậc.

Thạch Chấn Phi về chỗ ngồi, Quế Trọng Minh vái dài nói: “Đa tạ Thạch lão tiên bối chỉ điểm”. Dịch Lan Châu cũng nhoẻn miệng cười: “Lẽ vật này không nhẹ tí nào!” Thạch Chấn Phi cười nói: “Tâm nguyện ba mươi năm của lão hủ đã được thỏa mãn, đôi bên đều có ích, nào dám nói là chỉ điểm?” té ra Ngũ cầm kiếm pháp và Nhiếp vân thập tam kiếm đều có sở trường nhanh nhẹn nhưng chỗ tinh diệu của Ngũ cầm kiếm pháp là tấn công, còn chỗ tinh diệu của Nhiếp vân kiếm pháp là thanh Đông kích Tây, tránh thực lấy hư. Hai người đều đã quan sát kiếm pháp của nhau nên đã hiểu biết thêm nhiều hơn.

Thạch Chấn Phi càng uống càng phấn khởi. Ông ta đứng dậy mời mọi người ra hậu viên dạo chơi, ở đó có một sân luyện võ, ông vốn muốn mời khách phô bày tuyệt kỹ của mình. Ông rất quý mến Mạo Hoàn Liên, bảo nàng hãy mau chóng cùng Quế Trọng Minh dọn đến đây. Mạo Hoàn Liên đang định đáp lời, chợt Dịch Lan Châu lên tiếng: “Hôm nay Mạo cô nương còn có chút việc, chắc hai ngày nữa mới dọn đến được”. Mạo Hoàn Liên thấy ngạc nhiên, mình có bao giờ nói với nàng những lời như thế đâu? Dịch Lan Châu đứng cạnh nàng, khẽ nắm tay nàng nhét một tờ giấy vào. Mạo Hoàn Liên liền nói: “Thạch bá bá, hai ngày nữa chúng tôi sẽ đến”. Thạch Chấn Phi đã thấy, tuy hơi mất hứng nhưng cũng không muốn giữ, thế rồi bưng trà tiễn khách, ân cần dặn dò.

Hai người Quế, Mạo về đến tướng phủ, chỉ thấy đèn hoa trước cửa đã gõ xuống sạch trơn. Khi hỏi thì mới biết tam công chúa đã về cung, cả Nạp Lan Dung Nhược cũng được nhà vua gọi vào. Mạo Hoàn Liên rất bất an, nàng thầm cảm nhận có một điều gì không tốt sắp diễn ra. Nàng mở tờ giấy, chỉ thấy viết rằng: “Đêm nay mau chóng cùng Trương công tử chạy ra khỏi tướng phủ, muộn sẽ có biến!” Mạo Hoàn Liên bất đồ giật mình.

Chính là: Hành tung lúc này e đã lộ, biến kiếm rừng đao trái một phen.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o 0 o -